

Maren Stoffels

Gezicht van Britt

BACK
PACK

Leopold / Amsterdam

Onder me klotsten de golven tegen de stenen dijk. Het water spatte omhoog en mijn rok werd nat. Het interesseerde me niet. Niets interesseerde me meer. Ik kon alleen nog maar zijn hoofd voor me zien, donker en dreigend.

Ik wilde nergens meer aan denken. Ik wilde verdwijnen in de kolkende massa onder me. Eén grote sprong en ik was overal van verlost – van Dario's woorden, zijn berichtjes, zijn blikken en vooral zijn dreigementen.

Even zag ik Tara's gezicht voor me. Haar stralende lach en haar glimmende ogen. Ze zou nooit van mij zijn.

Ik pakte mijn rok beet, zoals je doet wanneer je niet wil dat je nat wordt. Alsof dat nu uitmaakte. Ik zou van top tot teen onder water verdwijnen. Het water onder me was wild, maar gek genoeg werd ik opeens heel rustig.

Onderweg was ik één slipper verloren; de blote tenen van mijn rechtervoet krulden over de rand van de warme stenen. Nu.

'Britt!' Een heldere stem. In de verte zag ik haar aan komen rennen. Haar blote voeten maakten sporen in het natte zand.

Tara.

Niet stoppen, denk ik, niet stoppen. Met mijn ogen dicht voel ik hoe ze voor de tweede keer mijn wang streelt. Een pluk haar verdwijnt uit mijn gezicht.

Ik maak nog een knorgeluid. Lijkt het alsof ik slaap, of heeft Tara door dat ik eigenlijk klaarwakker ben? Elin is al een paar minuten de tent uit en aan de bewegingen voelde ik hoe Tara ook langzaam wakker werd. Samen in een tent in Spanje, kan het nog beter?

‘Wat kan jij snurken, zeg,’ fluistert Tara, terwijl ze zachtjes lacht.

6 | Misschien kan ik wel voor altijd blijven ‘slapen’. Elke keer weer is het raak. Soms voel ik dat ze naar me kijkt, vlak voordat ik zogenaamd slaperig mijn ogen opendoe. Of dan raakt ze me ineens aan, zoals nu. Haar handen zijn warm.

‘Wakker worden!’ Het geluid van onze tentrits verstoort mijn zogenaamde slaap en ik doe één oog open.

Mijn broer steekt zijn hoofd onze tent in. ‘Sliep je nou nog?’ Ivo kijkt me verbaasd aan. ‘Het is al bijna negen uur.’

Tara lacht. ‘En hoe, ze snurkte als een gek.’

Ze heeft dus niks door.

In Spanje is het nog heter dan in Frankrijk. Gelukkig zijn we bijna bij de kust. Ik kan niet wachten om de zee te zien.

Hoe lang zijn we nu eigenlijk weg? Ik tel de dagen in mijn hoofd. Het begon allemaal in de trein op de heenweg, toen Elin zich bij ons voegde. Ze is meegereisd naar Spanje met de trein en nu hoort ze er helemaal bij.

Ik zeul de zware boodschappentas naar onze tenten. Het winkeltje is niet ver, maar door deze tas telt elke meter. Het zal eens in Ivo opkomen om zelf boodschappen te halen, denk ik bij mezelf, terwijl ik kwaad een steentje wegschop.

Bij de washokken zie ik een klein paadje, dat naar beneden kronkelt. Is dat een kortere weg naar de tenten? Ik sjouw de tas het pad af. De begroeiing wordt steeds dichter; takken maken striemen in mijn gezicht. Wat nu, teruggaan?

Maar dan zie ik de open plek. Een meertje, verborgen tussen de bomen, ligt er stil bij in het ochtendlicht. Het

water lijkt wel groen. Ik gluur om me heen, maar het is overduidelijk dat dat nergens voor nodig is: er is niemand.

Opgelucht laat ik de zware tas in het zand ploffen en begin me uit te kleden. Mijn shirtje en bh zijn zo uit. Mijn rok duurt langer. Ik blijf om me heen kijken terwijl ik de stof langzaam naar beneden laat zakken. *Niet naar mijn dijen kijken.*

Automatisch kijk ik toch.

‘Verdomme,’ vloek ik hardop. Ik laat mijn rok in het zand vallen en loop naar het water.

Hoe lang is het geleden dat ik heb gezwommen? Toen Tara en Lucas in het water sprongen aan het begin van de vakantie was ik zo jaloers. Op het feit dat zij wel lekker konden zwemmen en ik aan de kant moest toekijken. En natuurlijk vanwege de armen van Lucas, die zich om Tara’s middel sloten, ook al wilde hij niks van haar. Eigenlijk weet ik nog steeds niet wat ik erger vond.

Het water is overal. Ik duik onder en kom weer boven. Dit meertje is zo helder dat ik mijn voeten kan zien. Twee witte voeten, op nog wittere benen. Je zou niet zeggen dat we al zoveel dagen in het zonnige zuiden zitten. Maar ze zullen niet bruin worden als ik niet in mijn badpak durf.

Ik laat me op mijn rug vallen en kijk naar het bladerdek boven me. De zon doet zijn best om erdoorheen te komen. Ik doe mijn ogen dicht en luister naar het water, dat ik tussen mijn vingers door laat glijden. Ik neurie mee met een liedje, dat ik altijd in mijn hoofd heb zitten. Een liedje van Tara. Een zielig liedje met een hoopvol refrein.

Ik moet denken aan die keer op de dijk, mijn rechtertenen al over de rand. Toen was ik alle hoop kwijt. Daarom stond ik er. En bijna was ik gesprongen. Waarom komt die herinnering nu opeens boven? Komt het door het water? Of doordat ik eindelijk weer eens alleen ben sinds al die dagen?

‘Lig je lekker?’

Ik schrik zo van de stem dat ik even kopje-onder ga. Proestend kom ik boven en spuug het water uit.

‘Ik ben het maar.’ Tara staat bij de boodschappentas en kijkt me grijnzend aan. ‘Ik kwam kijken waar je bleef, want we hebben allemaal enorme honger. Maar nu snap ik het, je had andere dingen te doen.’

Ik sla mijn armen voor mijn borsten. Waarom komt uitgerekend Tara me halen? ‘Ik wilde even een duik nemen.’

‘Dat snap ik. Het is ook bloedheet.’ Tara loopt in mijn richting. ‘Ik kom er ook even in.’

‘Nee!’ Het is eruit voordat ik er erg in heb. ‘Ik... ben bloot.’

Tara kijkt naar mijn kleren, die over het zand verspreid liggen. Ze begint te lachen. ‘Waarom heb je geen bikini aan?’

‘Die heb ik nooit mee als ik boodschappen doe,’ zeg ik. Tara lacht nog harder. ‘Hmm, klinkt logisch.’

‘Ik kom zo, goed? Neem anders de boodschappen vast mee.’

‘Ik vind het wel een goed idee, even zwemmen. Geef me twee tellen.’ Tara begint haar broek los te maken. Voor ik het weet rent ze in haar bh en onderbroek het water in. Door de witte stof heen kan ik alles zien.

‘Lekker!’ Tara duikt en komt vlak voor mijn neus boven. Ik voel me heel bloot.

‘Zullen we alles hier opeten en de hele dag in het water blijven?’

Ik glimlach naar haar. ‘Ik denk dat Ivo heel chagrijnig wordt als hij geen eten krijgt.’

Tara knikt en duikt nog een keer onder. Ik spurt naar de kant. Ze mag het niet zien, anders krijg ik vervelende vragen. En wat moet ik dan zeggen? Zonder me af te drogen stap ik in mijn rok.

‘Wat was je trouwens aan het zingen?’ Tara draait zich op haar rug en maait met haar armen door het water om niet te zinken.

‘Ik zong niks.’ Met een snelle beweging trek ik mijn shirt over mijn natte haar. Het zand schuurt tussen mijn benen.

‘Ik hoorde het toch.’

‘Kom nou maar hier. We moeten terug naar de rest.’

Tara komt druipend het water uit. Haar onderbroek is verschoven. Ze trekt haar spijkerbroek over haar natte kleren heen en knijpt haar haren uit. Samen lopen we terug naar de tenten, de boodschappentas tussen ons in. Het liedje gonst door mijn hoofd.

‘Eet jij niets?’ Elin kijkt me vragend aan. Ik heb de broodjes voor de groep gesmeerd, maar die van mij nog niet aangeraakt.

‘Natuurlijk eet Britt wel iets,’ zegt Ivo, voordat ik antwoord kan geven.

‘Dat bepaalt ze zelf wel,’ snauwt Tara. ‘Je bent haar moeder niet!’

‘Ik heb niet zo’n trek,’ zeg ik snel tegen mijn broer. Ik voel me misselijk. De herinnering aan de dijk laat me maar niet los.

Ivo wil alweer zijn mond opendoen, maar Tara is hem voor. ‘Hou toch je klep.’

‘Doe het zelf.’

Lucas zucht. ‘Ik dacht dat we dit wel gehad hadden?’

Ivo slikt zijn hap door. ‘Zij begon.’

‘Zij begon?’ Lucas lacht. ‘Mietje.’

Ik kijk naar Tara, die tevreden lacht. Ze leunt achterover in het gras en knipoogt naar me.

‘Waarom moeten we de hele tijd lopen?’ Ivo trekt een

pijnlijk gezicht als hij zijn duimen onder de banden van zijn rugzak steekt. ‘Ik bedoel, we kunnen toch ook met de trein?’

‘Geniet toch van de omgeving,’ roept Lucas, die samen met Elin voorop loopt.

10 | ‘Ik moet de hele tijd kijken waar ik mijn voeten neerzet,’ klaagt Ivo verder. Hij kan het denk ik niet hebben dat zijn vriend ineens zoveel met Elin optrekt.

‘We vinden het helemaal niet erg als je een keer struikelt, hoor.’ Tara lacht.

‘Ivo heeft gelijk,’ zeg ik snel. ‘Misschien kunnen we het laatste stukje met de bus?’

‘Dank je wel, zus.’ Ivo steekt zijn duim naar me op.

‘Laten we eerst maar even rusten.’ Elin legt haar gitaar in het gras en ploft zelf ook neer.

De broodjes uit mijn rugzak voelen klef aan en ik gruwel van de kaas, die is gaan zweten door de hitte. Ik mik de broodjes terug in mijn tas en hou de groep een rol koekjes voor. Die heb ik vanochtend gekocht bij het winkeltje. Koekjes met chocoladestukjes, mijn favoriete.

Dan zie ik het knipperlichtje in mijn tas. Vanochtend had ik mijn mobiel aangezet om te kijken of er iemand had gebeld en nu is er een sms’je binnengekomen. Vast van mijn ouders om te vragen of alles goed gaat. Ik klik op het envelopje.

Bolle, ik ben weer vrij. Bel me als je dit leest. Dario.

Ik kijk naar de tekst. Lees hem drie keer over. Mijn handen beginnen te zweten en ik vergeet de hap in mijn mond door te slikken. Zijn naam staat er echt. Vijf dreigende letters.

‘Wat heb je?’ Tara wil mijn mobiel uit mijn handen pakken. Met een snel gebaar ontwijk ik haar.

‘Niks.’

‘Niks?’

Ik kijk nog een keer naar het scherm. Moet ik het bericht verwijderen, net als alle andere? Of beter van niet? Mijn handen trillen.

‘Britt?’

Ik kijk op. Tara kijkt me bezorgd aan. Wat zou ik het haar graag vertellen. Maar dan moet ik álles vertellen. En dat lukt me nooit.

‘Het is niks bijzonders, echt niet.’ Ik druk mijn telefoon uit en slik de kleffe hap door.